

Arrest

nr. 147 830 van 16 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die *loco* advocaat H. LAKHAL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te M. (Marokko) op [...] 1975.

Op 22 september 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 8 juli 2010 verklaarde de gemachtigde de beslissing ongegrond en nam hij eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 september 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 maart 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2011 werd ingediend door: [] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Betrokkene beweert dat zij geen familie meer heeft in Marokko doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij geen familie meer heeft in Marokko volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft de bewering dat haar familie in België zou verblijven; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige elementen (betrokkene spreekt Frans, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwillig en legt een arbeidsovereenkomst voor, is aangesloten bij enkele verenigingen en heeft een kennissen- en vriendenkring) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

De overige elementen (betrokkene spreekt Frans, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwillig en legt een arbeidsovereenkomst voor, is aangesloten bij enkele verenigingen en heeft een kennissen- en vriendenkring) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Iedere bestuursbeslissing (elk dossier) dient te steunen op afdoende en deugdelijke motieven, in rechte en in feite. Deze moeten minstens uit het dossier blijken.

Naast deze materiële motiveringsplicht bestaat er ook de formele motiveringsplicht. Deze werd ingevoerd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De overheid dient op straffe van onwettigheid van de beslissing iedere bestuurlijke beslissing naar behoren te motiveren.

De motivering bestaat uit zowel de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De bestreden beslissing geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer waaraan zij ten grondslag ligt. Dit vormt een schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar beslissing enkel naar de vernietigde instructie, zonder rekening te houden met het feit dat verzoekster reeds meer dan 8 jaar in België is. Er wordt tevens geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster hier een nieuwe leven heeft opgebouwd in België, dat zij de Nederlandse en Franse taal spreekt, dat zij een grote netwerk aan vrienden- en kennissen heeft etc...Verzoekster toont zelf aan dat zij de nodige stappen heeft ondernomen en een raadsman heeft geraadpleegd op 12.12.2007 om zich te regulariseren. Verzoekster legt tevens een arbeidsovereenkomst voor. Dit is eveneens een vereiste opgelegd door art. 2.8.B. van de instructie. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft, in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de

gewone procedure, via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De gemachtigde wijst op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 aangaande de toepassing van de artikelen 9,3 en 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd, dat verzoekster geen begin van bewijs heeft voorgelegd dat zij geen familie meer zou hebben in Marokko, hetgeen volgens de gemachtigde ook erg onwaarschijnlijk lijkt gezien haar lang verblijf in Marokko (29 jaar) zodanig dat haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met die in het herkomstland. De gemachtigde meent dat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden nu verzoekster niet verklaart waarom het verblijf van familie in België het voor haar zeer moeilijk maakt haar aanvraag in Marokko in te dienen. Verder gaat de gemachtigde in op het feit dat verzoekster Frans spreekt, Nederlandse lessen heeft gevolgd, werkwilbig is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, is aangesloten bij enkele verenigingen en een vrienden- en kennissenkring heeft, doch stelt dat deze elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde. Waar verzoekster nog verwijst naar haar stappen om zich te regulariseren in 2007, blijkt uit dit schrijven dat de raadsman hierin aan verzoekster destijds adviseerde geen regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, omdat er volgens de raadsman destijds geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren en bijgevolg naar alle waarschijnlijkheid de aanvraag onontvankelijk zou worden verklaard.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde niet enkel verwijst naar de vernietigde instructie, maar eveneens rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster sedert haar 29^e in België verblijft, zij Nederlands en Frans spreekt of lessen heeft gevolgd en zij een netwerk van vrienden- en kennissen heeft opgebouwd. Ook het feit dat verzoekster een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, werd in de motivering betrokken.

De Raad kan dan ook op grond van deze argumenten niet aannemen dat de feitelijke en juridische overwegingen niet zouden zijn weergegeven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, noch blijkt dat de bestreden beslissing onjuist of juridisch onaanvaardbaar zou zijn, of dat er onwettige motieven zouden zijn gebruikt met als gevolg dat er niet naar behoren zou gemotiveerd zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster baseert haar betoog eigenlijk uitsluitend op een schending van de formele motiveringsplicht, in elk geval toont zij met haar betoog geenszins aan op welke wijze de gemachtigde de feitelijke gegevens incorrect heeft beoordeeld, welke onjuiste feitelijke gegevens de beoordeling zouden ondersteunen of in welke mate de bestreden beslissing onredelijk zou zijn. Waar verzoekster verwijst naar artikel 2.8.B van de instructie, gaat zij eraan voorbij dat deze instructie, nu zij werd vernietigd door de Raad van State, *ex tunc* uit het rechtsverkeer is verwijderd. Bijgevolg kan niet op dienstige wijze naar deze instructie worden verwezen, hetgeen de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht heeft gesteld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt zoniet op onontvankelijke wijze, dan minstens op ongegronde wijze aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel dient het bestuur haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., Loby, nr. 16217 van 30

januari 1974). Er moet aldus geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

Verzoekster is in België toegekomen op 06.04.2004. Sedertdien heeft zij de Nederlandse taal geleerd, een ruime netwerk aan sociale contacten opgebouwd. Bovendien is verzoekster ook de Franse taal machtig. Deze taal werd hem immers onderwezen op de schoolbanken in Marokko.

Overeenkomstig art. 2.8.A. bewijst verzoekster op voldoende wijze dat zij hier meer dan de vereiste periode aanwezig is om te spreken van een lokale verankering. Deze lokale verankering wordt door het bestuur naast zich neergelegd. Het voorleggen van een arbeidsovereenkomst maar waarmee het bestuur geen rekening heeft gehouden bij het nemen van haar beslissing is eveneens het bewijs dat het bestuur haar beslissing niet heeft gestoeld op een juiste feitenvinding.

De vaste rechtspraak van de Raad van State vereist dat de overheid met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, KW., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De bestreden beslissing komt aldus tekort aan de zorgvuldigheidsplicht."

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Naast een theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel, meent verzoekster dat de gemachtigde geen oog heeft gehad voor haar lokale verankering overeenkomstig artikel 2.8.A van de instructie nu zij daarvoor meer dan de vereiste periode aanwezig is. Ook met de arbeidsovereenkomst zou geen rekening gehouden zijn, waardoor het bestuur de beslissing niet op een juiste feitenvinding zou gestoeld hebben. Tot slot stipt zij op zuiver theoretische wijze aan dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de betrokkene direct en persoonlijk de vraag naar inlichtingen moet krijgen of de gelegenheid moet krijgen de volgens haar nuttige stukken voor te leggen.

Vooreerst blijkt dat verzoekster in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf de gelegenheid heeft gehad alle stukken over te leggen die naar haar oordeel dienstig waren. Zoals *supra* gesteld werd wel degelijk met de arbeidsovereenkomst, haar lang verblijf en de overige aangehaalde elementen rekening gehouden in de beoordeling. Waar verzoekster weerom verwijst naar de instructie en meer bepaald artikel 2.8.A, herhaalt de Raad dat deze werd vernietigd. De Raad van State heeft bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de door verzoekster aangehaalde instructie van 19 juli 2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". Hieruit blijkt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid en dat het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden niet mag worden overgeslagen indien er eventueel voldoende gegrondheidselementen zouden zijn. Bijgevolg kan het hebben van een duurzaam verblijf in het land en een arbeidsovereenkomst etc, er hoe dan ook niet aan in de weg staan dat nog steeds moet worden toegelicht waarom dit verblijf of deze arbeidsovereenkomst of de andere elementen van integratie het voor verzoekster bijzonder moeilijk maken om in het herkomstland de aanvraag in te dienen. Hierop gaat verzoekster in het geheel niet in.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel. Ze licht haar middel toe als volgt:

“Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285). Verzoekster is op 29 jarige leeftijd naar België gekomen. Zij is thans 37 jaar. Verzoekster heeft haar affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Verzoekster heeft hier een groot sociaal netwerk opgebouwd. Via dit sociaal netwerk heeft zij zich in de Belgische maatschappij kunnen integreren. Via de sociale contacten heeft zij mondjesmaat de Nederlandse taal geleerd. Om de taal beter te beheersen volgde verzoekster Nederlandse lessen. Arbeid heeft zij niet kunnen verrichten gelet op de onmogelijkheid om te werken. Verzoekster kreeg verschillende aanbiedingen om te worden tewerkgesteld maar door het niet wettig verblijf heeft verzoekster dit telkens moeten weigeren. Thans legt zij een geldige arbeidsovereenkomst voor waaruit blijkt dat zij onmiddellijk in dienst kan treden van zodra zij haar arbeidskaart zou ontvangen. In tegenstelling tot wat het bestuur meent, is verzoeker, overeenkomst al het voorvermelde, wel effectief duurzaam verankerd in België. De overheid wekt eerst de indruk dat de betrokkenen hun verblijf kunnen regulariseren mits het voldoen aan de opgelegde voorwaarden. Wanneer deze voorwaarden worden opgelegd dan worden de aanvragen geweigerd. Dit is een ernstige schending van het vertrouwensbeginsel. Verzoekster toont op afdoende wijze aan dat het bestuur een inbreuk heeft gepleegd op de aangehaalde middelen. Voorts dient ook opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haat arresten van 05.10.2011 met nummer 215.506 en van 01.12.2011 met nummer 216.651 heeft geoordeeld dat in het geval de minister beslist om zijn discretionaire bevoegdheid niet wil toepassen dit neerkomt op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Alle voormelde redenen bewijzen dat verzoekster wel degelijk in aanmerking komt tot regularisatie overeenkomstig de instructie van 19.07.2009.”

In dit derde middel vraagt verzoekster opnieuw de toepassing van de vernietigde instructie met verwijzing naar al de aangehaalde elementen van integratie en duurzame verankering, zoals onder meer haar lang verblijf in België, haar netwerk, haar talenkennis, de arbeidsovereenkomst. Zoals *supra* gesteld, kan men na de vernietiging niet meer dienstig naar die instructie verwijzen, omdat een vernietiging naar administratief recht betekent dat het element *ab initio* uit het rechtsverkeer wordt verwijderd alsof het nooit heeft bestaan.

Zoals verzoekster terecht stelt, houdt het vertrouwensbeginsel in dat door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. Maar het feit dat er vroeger een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekster er mocht van uitgaan dat indien haar aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat haar aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een onwettige praktijk gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze oordeelde de Raad van State dus dat de door de overheid opgewekte verwachtingen niet wettig waren en dus niet zomaar mogen worden gehonoreerd, gezien de instructie de wet, en dus de vereiste van het aantonen van de buitengewone omstandigheden, niet respecteerde. In deze primeert bijgevolg het legaliteitsbeginsel op het vertrouwensbeginsel.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES